

Έφτασαν νωρίς το πρωί. Η μητέρα είχε ήδη σηκωθεί με τα μικρά, ενώ η Ντάγκμαρ παρέμεινε στο κρεβάτι να χουζουρεύει στη ζεστασιά του παπλώματος. Υπήρχε διαφορά να είσαι το πραγματικό παιδί της μητέρας και όχι ένα από τα μπάσταρδα που φρόντιζε. Η Ντάγκμαρ ήταν ιδιαίτερη.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο πατέρας από μέσα από το καμαράκι.

Τόσο αυτός όσο και η Ντάγκμαρ είχαν ξυπνήσει από τα επίμονα χτυπήματα στην πόρτα.

«Ανοιξτε! Αστυνομία!»

Προφανώς δεν υπήρχε άλλη υπομονή, αφού η πόρτα άνοιξε διάπλατα και ένας άντρας με αστυνομική στολή όρμησε μέσα στο σπίτι.

Η Ντάγκμαρ ανακάθισε κατατρομαγμένη στο κρεβάτι και προσπάθησε να καλύψει το κορμί της με το πάπλωμα.

«Αστυνομία;» Ο πατέρας εμφανίστηκε στην κουζίνα κουμπώνοντας στα τυφλά το παντελόνι. Το στέρνο του ήταν κοίλο με αραιές γκριζες τρίχες. «Να φορέσω ένα λεπτό το πουκάμισό μου, και θα τα λύσουμε όλα. Μάλλον κάποια παρεξήγηση έγινε. Εδώ μένουν μόνο έντιμοι άνθρωποι.»

«Δεν μένει εδώ η Χέλγκα Σβένσον;» έκανε ο αστυνομικός.

Πίσω του στέκονταν άλλοι δύο άντρες. Στέκονταν ο ένας στριμωχτά δίπλα στον άλλο, καθώς η κουζίνα ήταν στενή και γεμάτη κρεβάτια. Προς το παρόν είχαν πέντε μικρά στο σπίτι.

«Με λένε Άλμπερτ Σβένσον και η Χέλγκα είναι η γυναίκα μου» είπε ο πατέρας.

Είχε φορέσει το πουκάμισο και στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

«Και πού είναι η σύζυγός σας;»

Η φωνή ήταν επιτακτική.

Η Ντάγκμαρ είδε εκείνη τη ρυτίδα ανησυχίας που είχε σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια του πατέρα. Ανησυχούσε πολύ εύκολα, έλεγε πάντα η μητέρα. Αδύναμα νεύρα.

«Η μητέρα είναι στον κήπο από πίσω. Με τα μικρά» είπε η Ντάγκμαρ και φάνηκε πως μόλις τώρα την αντιλήφθηκαν οι αστυνομικοί.

«Ευχαριστώ» είπε ο αστυνομικός που είχε πάρει εξαρχής τον λόγο και έκανε μεταβολή.

Ο πατέρας ακολούθησε καταπόδας τους αστυνομικούς.

«Μα δεν μπορείτε να ορμάτε μέσα σε σπίτια αξιοπρεπών ανθρώπων κατ' αυτό τον τρόπο. Μας κοφοχολιάσατε. Τώρα οφείλετε να μας πείτε περί τίνος πρόκειται».

Η Ντάγκμαρ πέταξε από πάνω της το πάπλωμα, ακούμπησε τα πόδια της στο κρύο πάτωμα της κουζίνας και έτρεξε ξοπίσω τους μόνο με το νυχτικό. Σταμάτησε απότομα στην πρώτη γωνιά του σπιτιού. Δύο από τους αστυνομικούς κρατούσαν τη μητέρα σφιχτά από τα χέρια. Εκείνη αντιστεκόταν και οι άντρες είχαν λαχανιάσει από την προσπάθεια να την ακινητοποιήσουν. Τα μικρά φώναζαν και η μπουγάδα που ετοιμαζόταν να κρεμάσει η μητέρα έπεσε στο έδαφος πάνω στη συμπλοκή.

«Μητέρα!» φώναξε η Ντάγκμαρ κι έτρεξε κοντά της.

Όρμησε στον έναν αστυνομικό, τον άρπαξε από το πόδι και τον δάγκωσε όσο δυνατότερα μπορούσε στον μηρό. Εκείνος ούρλιαξε και άφησε τη μητέρα, έκανε μεταβολή κι έριξε ένα χαστούκι στην Ντάγκμαρ. Ήταν τόσο δυνατό που την ξάπλωσε στο έδαφος. Έκπληκτη ανακάθισε στα χορτάρια χαϊδεύοντας το πονεμένο μάγουλό της. Στην οχτάχρονη ζωή

της δεν την είχε χτυπήσει ποτέ κανείς. Έβλεπε βέβαια τη μητέρα να ξυλοφορτώνει τα μικρά, αλλά ποτέ της δεν σήκωσε χέρι στην Ντάγκμαρ. Και ο πατέρας, φυσικά, δεν είχε τολμήσει ποτέ να το κάνει.

«Μα τι κάνετε; Χτυπάτε την κόρη μου;»

Η μητέρα, εκτός εαυτού τώρα, κλοτσούσε τους άντρες.

«Αυτό δεν είναι τίποτα σε σχέση με αυτά που κάνετε εσείς». Ο αστυνομικός άδραξε με μια ατσάλινη λαβή τη Χέλγκα από το μπράτσο ξανά. «Είστε ύποπτη για παιδοκτονία και έχουμε το δικαίωμα να ψάξουμε το σπίτι σας. Και πιστέψτε με, θα το ψάξουμε πολύ καλά».

Η Ντάγκμαρ είδε τη μητέρα να μαζεύεται. Το μάγουλό της έτσουζε ακόμη σαν να είχε αρπάξει φωτιά και η καρδιά της φτεροκοπούσε στο στέρνο της. Γύρω της ούρλιαζαν τα παιδιά σαν να είχε έρθει η Ημέρα της Κρίσης. Και ίσως να ήταν έτσι. Γιατί ακόμα κι αν η Ντάγκμαρ δεν καταλάβαινε τι γινόταν, η έκφραση της μητέρας αποκάλυπτε ότι ο κόσμος τους είχε μόλις καταρρεύσει.

«Πάτρικ, μπορείς να πας στο νησί Βαλέ; Μας ειδοποίησαν ότι σημειώθηκε πυρκαγιά εκεί και υπάρχουν υποψίες για εμπρησμό».

«Τι; Συγγνώμη, τι είπες;»

Ο Πάτρικ είχε ήδη σηκωθεί από το κρεβάτι και ετοιμαζόταν. Κρατούσε το τηλέφωνο μεταξύ ώμου και αυτιού ενώ φορούσε το παντελόνι του. Κοίταξε αγουροξυπνημένος το ρολόι. Εφτά και τέταρτο. Για μια φευγαλέα στιγμή αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε η Άνικα στο τμήμα τέτοια ώρα.

«Ναι, είχαμε πυρκαγιά στο Βαλέ» επανέλαβε υπομονετικά η Άνικα. «Η πυροσβεστική πήγε εκεί νωρίς το πρωί, αλλά υποψιάζονται εμπρησμό».

«Πού στο Βαλέ;»

Δίπλα του είδε την Ερίκα να αλλάζει θέση στο κρεβάτι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Από τη δουλειά. Πρέπει να φύγω για το Βαλέ» φτιθύρισε εκείνος.

Δεν ήθελε να ξυπνήσει τα δίδυμα – που δεν είχαν ξυπνήσει από τις εφτάμισι, όπως το 'χαν συνήθειο.

«Είναι έξω στο παλιό οικοτροφείο» είπε η Άνικα στο τηλέφωνο.

«Εντάξει. Θα πάρω το σκάφος να πάω ως εκεί. Θα πάρω τηλέφωνο τον Μάρτιν να τον ξυπνήσω, γιατί αυτός κι εγώ έχουμε υπηρέσια σήμερα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έχεις δίκιο. Θα τα πούμε μετά στο τμήμα».

Ο Πάτρικ έκλεισε το τηλέφωνο και φόρεσε ένα φανελάκι.

«Τι συνέβη;» είπε η Ερίκα και ανακάθισε στο κρεβάτι.

«Η πυροσβεστική υποπτεύεται ότι κάποιος έβαλε φωτιά στο παλιό οικοτροφείο πέρα στο Βαλέ».

«Στο παλιό οικοτροφείο; Μου λες ότι κάποιος προσπάθησε να το κάψει;»

Η Ερίκα κατέβασε τα πόδια της στο πάτωμα.

«Σου υπόσχομαι να σου πω περισσότερα μετά» είπε ο Πάτρικ και χαμογέλασε. «Ξέρω ότι είναι η μικρή ειδική σου έρευνα».

«Κοίτα να δεις σύμπτωση. Να πάει κάποιος και να προσπαθήσει να κάψει το μέρος αυτό ακριβώς τώρα που επέστρεψε η Έμπα».

Ο Πάτρικ κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας. Ήξερε από πείρα πλέον ότι η γυναίκα του έχωνε τη μύτη της σε πράγματα που δεν την αφορούσαν, ότι έπαιρνε φόρα και έβγαζε παρατραβηγμένα συμπεράσματα. Εδώ που τα λέμε, είχε συχνά δίκιο, όφειλε να το παραδεχτεί αυτό, αλλά μερικές φορές προκαλούσε και μεγάλη αναστάτωση.

«Η Άνικα είπε ότι οι πυροσβέστες υποψιάζονται εμπρησμό. Είναι το μόνο που ξέρουμε, αν και αυτό δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι πρόκειται για εμπρησμό».

«Όχι βέβαια, αλλά πώς να ξέρει κανείς;» αντέταξε η Ερίκα. «Είναι πάντως παράξενο που συμβαίνει κάτι τέτοιο ακριβώς τώρα. Αχ, να 'ρθω κι εγώ, σε παρακαλώ; Έτσι κι αλλιώς, είχα σκεφτεί να πάω ως εκεί και να μιλήσω στην Έμπα».

«Και ποιον σκέφτηκες να αναλάβει τα παιδιά; Η Μάγια είναι ακόμη λίγο μικρή για να ετοιμάσει την κρέμα τους».

Φίλησε την Ερίκα στο μάγουλο, πριν κατέβει βιαστικά τη σκάλα για τον κάτω όροφο. Πίσω του άκουσε τα δίδυμα που άρχισαν να ξεφωνίζουν, σαν να το έκαναν κατά παραγγελία.

Ο Πάτρικ και ο Μάρτιν δεν αντάλλαξαν πολλά λόγια στη διαδρομή για το Βαλέ. Το ενδεχόμενο ενός εμπρησμού, που απασχολούσε τη σκέψη τους, ήταν τρομακτικό και ακατα-

νόητο. Καθώς πλησίαζαν στο νησί και αντίκρισαν την ειδυλλιακή θέα, η ιδέα αυτή τους φαινόταν όλο και πιο σουρεαλιστική.

«Τι όμορφα που είναι εδώ» είπε ο Μάρτιν καθώς ανηφόριζαν στο μονοπάτι από το αγκυροβόλι όπου είχε δέσει τη βάρκα ο Πάτρικ.

«Μα έχεις ξανάρθει εδώ, έτσι δεν είναι;» έκανε ο Πάτρικ χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. «Αν μη τι άλλο, εκείνα τα Χριστούγεννα».

Ο Μάρτιν κάτι μουρμούρισε προς απάντηση. Φαινόταν ότι δεν ήθελε πραγματικά να θυμάται εκείνα τα μοιραία Χριστούγεννα, όταν είχε μπλέξει σ' ένα οικογενειακό δράμα εδώ στο νησί.

Ένας μεγάλος χλοοτάπητας απλωνόταν μπροστά τους και σταμάτησαν για να ρίξουν μια ματιά γύρω τους.

«Έχω πολύ όμορφες αναμνήσεις από αυτό εδώ το μέρος» είπε ο Πάτρικ. «Ερχόμασταν εδώ με το σχολείο κάθε χρόνο και μια χρονιά μαθήτευσα σε σχολή ιστιοπλοΐας εδώ για ένα καλοκαίρι. Έπαιξα πολύ ποδόσφαιρο σ' εκείνο εκεί το γρασίδι. Και κάποιου είδους μπέιζμπολ επίσης».

«Ναι, λίγο πολύ όλοι κατασκηνώσαμε εδώ πέρα κάποτε. Το περίεργο είναι ότι πάντα το αποκαλούσαν οικοτροφείο».

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους ενώ πήγαιναν με βήμα γοργό πάνω προς το κτίριο.

«Έμεινε το παλιό όνομα, φαίνεται. Στην πραγματικότητα ήταν οικοτροφείο για ένα μικρό χρονικό διάστημα κι εκείνος ο Φον Σλέσινγκερ που κατοικούσε εκεί παλιότερα δεν ήθελε να πάρει το όνομά του».

«Ναι, έχω ακούσει γι' αυτό τον τρελόγερο» είπε ο Μάρτιν και βλαστήμησε μόλις τον χτύπησε ένα κλαρί στο πρόσωπο. «Ποιος είναι τώρα ο ιδιοκτήτης;»

«Υποθέτω ότι είναι το ζευγάρι που μένει εκεί. Έπειτα από

αυτό που συνέβη το 1974, το ανέλαβε ο δήμος. Κρίμα όμως που άφησαν το σπίτι να γίνει τόσο ερείπιο, αλλά τώρα φαίνεται πως άρχισαν κάποια ανακαίνιση».

Ο Μάρτιν σήκωσε το βλέμμα προς το οικοδόμημα, του οποίου η πρόσοψη ήταν καλυμμένη από σκαλωσιές.

«Μπορεί πάντως να γίνει πολύ όμορφο. Ελπίζω μόνο να μην κατέστρεψε πολλά η φωτιά».

Συνέχισαν μέχρι την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στην μπροστινή πόρτα. Επικρατούσε ηρεμία και μερικοί άντρες από τους εθελοντές πυροσβέστες της Φιελμπάκα μάζευαν τα πράγματά τους. Πρέπει να έχουν χύσει ποτάμια ιδρώτα μέσα στις μεγάλες φόρμες τους, σκέφτηκε ο Πάτρικ. Η ζέστη είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική, παρόλο που ήταν ακόμη νωρίς το πρωί.

«Γεια σας και χαρά σας!»

Ο επικεφαλής του σώματος των εθελοντών πυροσβεστών, ο Έστεν Ρονάντερ, τους πλησίασε και έγνεψε για να τους χαιρετήσει. Τα χέρια του ήταν μαύρα από την καπνιά.

«Γεια σου, Έστεν. Τι συνέβη εδώ; Η Άνικα είπε ότι υποψιάζεστε εμπρησμό».

«Ναι, για εμπρησμός μοιάζει. Αν και εμείς δεν έχουμε τα προσόντα να το κρίνουμε αυτό από καθαρά τεχνική άποψη, οπότε ελπίζω να έρθει όπου να 'ναι ο Τούρμπιερν».

«Του τηλεφώνησα καθώς ερχόμουν προς τα εδώ και υπολόγιζαν να φτάσουν σε...» –ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του– «...μισή ώρα περίπου».

«Καλώς. Θέλετε να πάμε να ρίξετε κι εσείς μια ματιά μέχρι να 'ρθουν; Προσπαθήσαμε να μην καταστρέψουμε τίποτα. Ο ιδιοκτήτης είχε ήδη σβήσει τη φωτιά με τον πυροσβεστήρα όταν φτάσαμε, οπότε το μόνο που κάναμε εμείς ήταν να βεβαιωθούμε ότι δεν υπήρχε τίποτε άλλο που να σιγοκαίει. Κατά τα άλλα δεν υπήρχε τίποτε άλλο που μπορούσαμε να κάνουμε. Ελάτε να δείτε».

Ο Έστεν έδειξε προς το χολ. Μέσα από το κατώφλι το πάτωμα ήταν καμένο μ' ένα παράξενο, ακανόνιστο σχήμα.

«Πρέπει να ήταν κάποιου είδους εύφλεκτο υγρό, έτσι δεν είναι;»

Ο Μάρτιν έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Έστεν, που έγνεψε καταφατικά.

«Νομίζω ότι κάποιος έχυσε εύφλεκτο υγρό κάτω από την πόρτα και κατόπιν έβαλε φωτιά. Αν κρίνουμε από τη μυρωδιά, θα πρέπει να ήταν βενζίνη, αλλά για πιο σίγουρα θα αφήσω τον Τούρμπιερν και τους άντρες του να μας τα πει».

«Πού είναι οι ένοικοι του σπιτιού;»

«Κάθονται στην πίσω πλευρά του σπιτιού και περιμένουν το νοσηλευτικό προσωπικό, που δυστυχώς καθυστέρησαν λόγω ενός τροχαίου. Φαίνονται πολύ σοκαρισμένοι και σκέφτηκα ότι χρειαζόνταν να ηρεμήσουν λίγο. Επιπλέον θεώρησα σωστό να μην πατούν πολλά άτομα τριγύρω, πριν σας δοθεί η ευκαιρία να διασφαλίσετε κάποια στοιχεία».

«Είσαι πολύ καλός στη δουλειά σου». Ο Πάτρικ έριξε μια στον ώμο του Έστεν και στράφηκε στον Μάρτιν. «Δεν πάμε εκεί πίσω να τους μιλήσουμε;»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, κατευθύνθηκε προς την πίσω πλευρά του σπιτιού. Όταν έστριψαν στη γωνία, είδαν μερικά έπιπλα κήπου στο βάθος της αυλής. Ήταν φθαρμένα και φαίνονταν πως είχαν εκτεθεί πάρα πολλά χρόνια σε ήλιο και σε ανέμους. Δίπλα στο τραπέζι καθόταν ένα ζευγάρι τριανταπεντάρηδων και έμοιαζαν να τα έχουν χαμένα. Όταν ο άντρας τούς είδε, σηκώθηκε και πήγε προς το μέρος τους. Τους έδωσε το χέρι. Ήταν σκληρό και γεμάτο ρόζους, χέρι που δούλευε εργαλεία πολύ καιρό.

«Μόρτεν Σταρκ».

Ο Πάτρικ και ο Μάρτιν συστήθηκαν.

«Δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Είπαν τίποτα για εμπρησμό οι πυροσβέστες;»

Η γυναίκα του Μόρτεν είχε ακολουθήσει τον άντρα της. Ήταν λεπτή και μικροκαμωμένη και, παρόλο που ο Πάτρικ ήταν μέτριος στο ανάστημα, εκείνη τον έφτανε μόλις μέχρι τον ώμο. Έμοιαζε ευάλωτη και εύθραυστη και παρά τη ζέστη έτρεμε.

«Δεν είναι σίγουρο αυτό. Δεν ξέρουμε τίποτε ακόμη» είπε ο Πάτρικ σε μια προσπάθεια να τους καθησυχάσει.

«Από εδώ η σύζυγός μου Έμπα» διευκρίνισε ο Μόρτεν και πέρασε το χέρι από το πρόσωπό του με μια κουρασμένη κίνηση.

«Μπορούμε να καθίσουμε;» ρώτησε ο Μάρτιν. «Θα θέλαμε να μας πείτε μερικά πράγματα για αυτό που συνέβη».

«Ναι, βέβαια, μπορούμε να καθίσουμε εκεί κάτω» είπε ο Μόρτεν και έδειξε τα έπιπλα κήπου.

«Ποιος ανακάλυψε ότι είχε πιάσει φωτιά;»

Ο Πάτρικ κοίταξε τον Μόρτεν, ο οποίος είχε ένα σκούρο σημάδι στο μέτωπο και χέρια κατάμαυρα από την καπνιά, όπως ο Έστεν. Ο Μόρτεν είδε το βλέμμα του Πάτρικ και κοίταξε τα χέρια του λες και ανακάλυπτε μόλις τώρα ότι ήταν βρόμικα. Με αργές κινήσεις σκούπισε τις παλάμες πάνω στο τζιν παντελόνι του πριν απαντήσει.

«Εγώ. Ξυπνήσα και αισθάνθηκα μια περίεργη μυρωδιά. Αντιλήφθηκα αρκετά σύντομα ότι μάλλον είχε πιάσει φωτιά στον κάτω όροφο και προσπάθησα να ξυπνήσω την Έμπα. Μου πήρε λίγη ώρα –κοιμόταν πολύ βαθιά–, αλλά τελικά κατάφερα να την ξυπνήσω. Έτρεξα να πάρω τον πυροσβεστήρα και είχα μόνο μία σκέψη στο μυαλό: έπρεπε να σβήσω τη φωτιά πάση θυσία».

Ο Μόρτεν μιλούσε τόσο γρήγορα που λαχάνιασε και σταμάτησε λίγο να πάρει ανάσα.

«Νόμισα ότι θα πέθαινα. Ήμουν εντελώς σίγουρη γι' αυτό».

Η Έμπα έγδερνε τα πετσάκια στις βιάσεις των νυχιών της και ο Πάτρικ την κοίταξε με συμπάθεια.

«Πήρα τον πυροσβεστήρα και άρχισα να ρίχνω αφρό σαν τρελός στις φλόγες κάτω στο χολ» συνέχισε ο Μόρτεν. «Στην αρχή μου φάνηκε ότι δεν συνέβαινε τίποτα, αλλά συνέχισα να ρίχνω αφρό και ξαφνικά η φωτιά έσβησε. Αλλά ο καπνός δεν έλεγε να διαλυθεί – υπήρχε καπνός παντού».

Είχε λαχανιάσει ξανά.

«Γιατί να βάλει κάποιος... Δεν καταλαβαίνω...»

Η Έμπα ακουγόταν χαμένη σε σκέψεις και ο Πάτρικ υποφίασθηκε ότι συνέβαινε αυτό που είχε πει ο Έστον: βρισκόταν σε κατάσταση σοκ. Αυτό θα μπορούσε επίσης να εξηγήσει γιατί έτρεμε σαν να κρύωνε. Όταν θα έρχονταν οι νοσηλευτές, θα έπρεπε να ασχοληθούν ιδιαίτερα με την Έμπα και μάλιστα να βεβαιωθούν ότι η Έμπα και ο Μόρτεν δεν είχαν υποστεί βλάβες από τον καπνό. Είναι πολλοί εκείνοι που δεν ξέρουν ότι ο καπνός είναι πιο θανατηφόρος από την ίδια τη φωτιά. Η εισροή καπνού στους πνεύμονες θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις που θα φαίνονταν πολύ αργότερα.

«Γιατί πιστεύετε ότι κάποιος έβαλε φωτιά;» ρώτησε ο Μόρτεν και έτριψε ξανά το πρόσωπό του.

Μάλλον δεν θα κοιμήθηκε και πολύ, σκέφτηκε ο Πάτρικ.

«Δεν ξέρουμε και πολλά ακόμη, όπως σας είπα» απάντησε διστακτικά. «Υπάρχουν ενδείξεις για κάτι τέτοιο, αλλά δεν θέλω να πω πολλά πριν μπορέσουν οι τεχνικοί να το επιβεβαιώσουν. Εσείς ακούσατε τίποτα θορύβους τη νύχτα;»

«Όχι, ξύπνησα όταν είχε ήδη πιάσει φωτιά, όπως ανέφερα».

Ο Πάτρικ έγνεψε προς ένα σπίτι που ήταν πιο πέρα.

«Οι γείτονες είναι στο σπίτι τους; Μήπως είδαν αυτοί κάποιο άγνωστο άτομο να τριγυρίζει εδώ έξω;»

«Είναι σε διακοπές, μόνο εμείς είμαστε σε αυτή τη μεριά του νησιού».

«Υπάρχει κάποιος που θέλει να σας κάνει κακό;» ρώτησε τώρα ο Μάρτιν.

Συχνά άφηνε τον Πάτρικ να ξεκινάει εκείνος τις ερωτήσεις, αλλά άκουγε πάντα προσεκτικά και παρατηρούσε τις αντιδράσεις των μαρτύρων. Κάτι που ήταν εξίσου σημαντικό με το να κάνεις τις σωστές ερωτήσεις.

«Όχι, κανείς, απ' ό,τι ξέρω» είπε η Έμπα κουνώντας αργά το κεφάλι.

«Μα δεν μένουμε εδώ πολύ καιρό. Μόλις δυο μήνες έχουμε» είπε ο Μόρτεν. «Αυτό είναι το πατρικό της Έμπα, αλλά νοικιαζόταν εδώ και χρόνια σε άλλους και η Έμπα δεν είχε ξανάρθει μέχρι τώρα. Αποφασίσαμε να εξοπλίσουμε το σπίτι και να το κάνουμε λειτουργικό».

Ο Πάτρικ και ο Μάρτιν αντάλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα. Το σπίτι και κατ' επέκταση η ιστορία της Έμπα ήταν γνωστά στην περιοχή, αλλά δεν ήταν τώρα ώρα ν' αρχίσουν να μιλάνε γι' αυτό. Ο Πάτρικ ένιωσε ανακούφιση που δεν είχε μαζί του την Ερίκα. Εκείνη δεν θα σταματούσε μπροστά σε τίποτα.

«Και πού μένατε παλιότερα;» ρώτησε ο Πάτρικ, παρόλο που θα μπορούσε να προεξοφλήσει την απάντηση από τη χαρακτηριστική προφορά του Μόρτεν.

«Στο Γέτεμποργ βέβαια» είπε με την έντονη και συρτή προφορά της περιοχής ο Μόρτεν χωρίς ίχνος χαμόγελου.

«Και δεν έχετε καμία διαμάχη με κάποιον εκεί;»

«Δεν έχουμε τίποτα με κανέναν στο Γέτεμποργ ή με κάποιον άνθρωπο γενικώς» ακούστηκε κοφτός ο τόνος της φωνής του Μόρτεν.

«Και για ποιο λόγο μετακομίσατε εδώ;» έκανε ο Πάτρικ.

Η Έμπα έριξε μια ματιά στο τραπέζι και έπλεξε τα δάχτυλά της στην αλυσίδα που φορούσε στον λαιμό της. Ήταν ασημένια και είχε έναν όμορφο άγγελο στο μενταγιόν που κρεμόταν από αυτή.

«Ο γιος μας πέθανε» είπε εκείνη και τράβηξε τον άγγελο, με αποτέλεσμα η αλυσίδα να χωθεί βαθιά στον σβέρο της.

«Χρειαζόμασταν αλλαγή περιβάλλοντος» είπε ο Μόρτεν. «Αυτό εδώ το σπίτι ρήμαζε χωρίς να νοιάζεται κανένας, κι εμείς το είδαμε σαν ευκαιρία για μια καινούργια αρχή. Κατάγομαι από οικογένεια ταβερνιάρηδων, οπότε το θεώρησα φυσικό να κάνω κάτι δικό μου. Σκεφτήκαμε ν' αρχίσουμε με μια πανσιόν τύπου “κρεβάτι και πρωινό” και έπειτα από λίγο να προσπαθήσουμε να τραβήξουμε πελάτες για συσκέψεις και σεμινάρια».

«Φαίνεται πως χρειάζεται πολλή δουλειά».

Ο Πάτρικ κοίταξε το μεγάλο σπίτι με τη λευκή, ξεφλουδισμένη πρόσοψη. Επέλεξε συνειδητά να μη ρωτήσει περισσότερα για τον νεκρό γιο. Ο πόνος που διαγραφόταν στα πρόσωπά τους φαινόταν πολύ έντονος.

«Δεν φοβόμαστε τη δουλειά. Και θα συνεχίσουμε όσο μπορούμε. Κι αν στερέψουν οι αντοχές μας, θα πληρώσουμε ανθρώπους να μας βοηθήσουν, αλλά θα θέλαμε να αποφύγουμε τέτοια έξοδα. Ούτως ή άλλως θα δυσκολευτούμε πολύ με τα οικονομικά».

«Δηλαδή μας λέτε ότι δεν υπάρχει κανένας που θα ήθελε να βλάψει εσάς ή την εδώ επιχείρησή σας;» επέμεινε ο Μάρτιν.

«Επιχείρηση; Ποια επιχείρηση;» έκανε ο Μόρτεν μ' ένα ειρωνικό γέλιο. «Και, όχι, δεν μπορούμε να σκεφτούμε ούτε ένα άτομο που θα μας έκανε κάτι τέτοιο. Γιατί απλώς δεν κάναμε ποτέ τέτοια ζωή που θα προκαλούσε έχθρες. Είμαστε συνηθισμένοι, βαρετοί Σουηδοί».

Ο Πάτρικ σκέφτηκε για λίγο την ιστορία της Έμπα. Δεν υπήρχαν πολλοί συνηθισμένοι, βαρετοί Σουηδοί μ' ένα τόσο μοιραίο μυστήριο στο παρελθόν τους. Οι ιστορίες και οι εικασίες για το τι είχε συμβεί στην οικογένεια της Έμπα έδιναν κι έπαιρναν στη Φιελμπάκα και στα περίχωρα.

«Εκτός αν...» Ο Μόρτεν έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Έμπα, που δεν φαινόταν να καταλαβαίνει τι εννοούσε ο

σύζυγός της με αυτό. Εκείνος συνέχισε με το βλέμμα καρφωμένο πάνω της: «Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι η ευχετήρια κάρτα γενεθλίων».

«Η ευχετήρια κάρτα γενεθλίων;» έκανε ο Μάρτιν.

«Από τότε που ήταν μικρή η Έμπα λάβαινε κάθε φορά στα γενέθλιά της μια κάρτα από κάποιον που υπέγραφε απλώς ως “Γ.”. Οι θετοί γονείς της δεν κατάφεραν να μάθουν ποτέ ποιος έστειλε τις κάρτες. Συνέχισαν να έρχονται και μετά τη μετακόμιση της Έμπα από το πατρικό της».

«Και η Έμπα δεν έχει ιδέα ποιος τις έστειλε;» έκανε ο Πάτρικ, πριν αντιληφθεί ότι μιλούσε γι’ αυτή σαν να μην ήταν εκεί. Στράφηκε, ως εκ τούτου, προς το μέρος της και επανέλαβε: «Δεν μπορείς να σκεφτείς ποιος μπορεί να σου έστειλε αυτές τις κάρτες;».

«Όχι».

«Οι θετοί γονείς σου; Είσαι σίγουρη ότι δεν ξέρουν τίποτα;»

«Ιδέα δεν έχουν».

«Μήπως εκείνος ο “Γ.” επικοινωνήσε μαζί σου με άλλον τρόπο; Μήπως ήταν απειλητικός;»

«Όχι, ποτέ. Έτσι δεν είναι, Έμπα;»

Ο Μόρτεν άπλωσε το χέρι του προς τη μεριά της Έμπα, σαν να ήθελε να την αγγίξει, αλλά μετά το άφησε να πέσει ξανά στο γόνατό του.

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Α, να ο Τούρμπγιερν, τώρα έρχεται!» είπε ο Μάρτιν κι έκανε ένα νεύμα κάτω προς το μονοπάτι.

«Καλώς, τότε σταματάμε εδώ να ξεκουραστείτε και λίγο. Έρχονται και νοσηλευτές, κι αν σας πουν να πάτε μαζί τους στο νοσοκομείο, θα σας πρότεινα να το κάνετε. Κάτι τέτοια πρέπει να τα παίρνει κανείς σοβαρά».

«Ευχαριστώ» είπε ο Μόρτεν και σηκώθηκε. «Επικοινωνήστε μαζί μας, αν μάθετε κάτι καινούργιο».

«Θα το κάνουμε».

Ο Πάτρικ έριξε στην Έμπα ένα βλέμμα γεμάτο ανησυχία. Φαινόταν ακόμη σαν κλεισμένη σε μια φυσαλίδα. Αναρωτήθηκε με ποιον τρόπο να την είχε επηρεάσει η τραγωδία των παιδικών της χρόνων, αλλά έπειτα αναγκάστηκε ν' αποδιώξει αυτή τη σκέψη. Τώρα ήταν αναγκασμένος να επικεντρωθεί στη δουλειά που είχαν μπροστά τους. Να συλλάβουν ενδεχομένως έναν εμπρηστή.

iefimerida

iefimerida

iefimerida

iefimerida

iefimerida

iefimerida

iefimerida

iefimerida